

عنوان مقاله:

بررسی و تحلیل سبک شناسی آوایی خطبه های نهج البلاغه

محل انتشار:

دوفصلنامه زبان و ادبیات عربی، دوره 8، شماره 15 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 34

نویسندگان:

محمد غفوری فر - استادیار زبان و ادبیات عربی، دانشگاه کوثر بجنورد، بجنورد، ایران

مهدی خرمی - استادیار زبان و ادبیات عرب دانشگاه حکیم سبزواری، سبزوار، ایران

حسین شمس آبادی - دانشیار زبان و ادبیات عربی دانشگاه حکیم سبزواری، سبزوار، ایران

عباس گنجعلی - دانشیار زبان و ادبیات عربی دانشگاه حکیم سبزواری، سبزوار، ایران

خلاصه مقاله:

سبک شناسی، یکی از رویکردهای نقدی است که در سده ی اخیر، توجه ویژه ای از طرف ادیبان و سخنوران به آن شده است. یکی از مهم ترین موضوعات مورد بررسی در سبک شناسی، بررسی آوایی و یا موسیقایی متن ادبی و به عبارت دیگر سبک شناسی آوایی اثر ادبی است که نحوه ی کاربرد واحدهای آوایی (صدا و آهنگ) در یک موقعیت زبانی و نیز کارکرد بیانی آوای زبان را بررسی می کند. از جمله متونی که ارزش و شایستگی بررسی و تحلیل سبک شناسی آوایی را دارد، خطبه های نهج البلاغه امیرمومنان علی(ع) است. این خطبه ها دارای موسیقی دلنشین و تاثیرگذاری می باشد که توجه ی بسیاری از اندیشمندان و ادیبان را به خود جلب نموده است، نوشتار حاضر بر آن است، تا عناصر سبک ساز آوایی خطبه های نهج البلاغه و میزان انسجام این عناصر با مفاهیم مورد نظر حضرت را با روش توصیفی - تحلیلی مورد بررسی قرار دهد. نتایج حاضر از این نوشتار حکایت از آن دارد که سجع، جناس، نظم آهنگ درونی، تکرار، تضاد و مقابله به عنوان نمود های برجسته ی عناصر آوایی در خطبه ها هستند که علاوه بر موسیقی گوشنواز، امکان استنباط معانی و مفاهیم مورد نظر حضرت را فراهم می کنند.

کلمات کلیدی:

سبک شناسی آوایی، خطبه های نهج البلاغه، عناصر آوایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/719872>

